

Драги Тасић

**Полиграф
Комедија**

1. Претекст

Скученградски писац је написао више књига, којима је опевао, описао и осудио крвав распад Југославије, а затим другим прозним књигама порекао и осудио јалову и штетну националну политику и угледне политичаре.

Побегао је у Малинковац, да се прикрије, али опако писање је наставио и тамо.

Године 2015. у лето, неке књиге овог писца допреше у неке библиотеке, а из скученградске, допреше и до министра културе Србије. Он укори библиотеке које су примиле такве књиге и ускрати им петину државног новца, одобреног за њихов годишњи рад.

Скученградска библиотека, у нади да ће одобривољити министра, основа Књижевно судско веће и одреди Библиотечког тужиоца, па ово веће обави јавно суђење писцу за недела полиграфије (површног и погрешног писања), скрибоманије, увреде српских политичара, клевете страних држава и покушаја да својим ништавним књигама стекне књижевну славу и новац који стичу славни.

Суђење би овакво:

2. Оптужница

Суђење

У челу читаонице, за столом, заседа трочлано Књижевно судско веће. Десно седе оптужени и бранилац, лево тужилац и сведоци, уз Веће седи записничар, а у ћошку стоји Светозар, судски извршитељ.

Суђење је јавно, пред читаоцима.

Председник већа:

Судићемо присутном писцу 12 књига, оптуженом за књижевно недело полиграфије. Он, према оптужби, своје књиге, без књижевне вредности, представља јавности као уметничку прозу и поезију.

Позивам тужиоца, оптуженог писца, браниоца и сведоке да говоре истину. Тражим да читаоци прате претрес мирно. Нека нико не ремети суђење. Судски извршитељ удаљиће из суднице сваког реметника.

Тужиоче, изнесите оптужбу!

Тужилац

У име библиотекарства, оптужујем присутног писца што своје књиге, иако не припадају лепој књижевности, представља читаоцима као књижевна дела.

У њима - својој „поезији и прози“ – написао је о српској стварности све што зна - а то је свашта - погрешно уверен да схвата њену садржину и разуме суштину њене текуће драме..

Зато, нн по чему уметничка дела, његове књиге су књишка полиграфија. Полиграфос код Грка говори површно све и свашта, а не казује ништа дубље и потпуно.

Оптужени писац је полиграф, писањем штети угледу српске културе.

С обзиром на број и обим, књиге су и израз пишчеве скрибоманије потекле из страсти писања ради писања.

Оно, пак, што се у књигама може схватити, вређа српску политичку елиту и клевета Америку, Европску унију и њихов војни савез – НАТО-пакт.

Клеветањем страних сила овај „писац“ отежава пријем Србије у Европску унију. И подстиче непријатељство страних држава према држави српског народа. .

Председник већа

Наведите чињенице и радње. И дајте доказе. Поткрепите оптужбе за сва казана недела.

Књижевно веће води поступак „ни по бабу, ни по стричевима“. Откриће истину о књигама оптуженог. Казниће писца ако је крив, ако није - ослободиће га одговорности.

Тужилац

У збирци песама Морија, оптужени измишља тешку мору у народу, насталу у очи распада Југославије.

Епом Јестонија, неистинито, збркано и нејасно „пева“ којешта о сукобима међу југословенским народима. Шест народа назива „Балкаидима“. а Америку и Европу „Атлантидима“.

„Атлантиде“ је окривио за распад Југославије и велике жртве и материјалне штете настале у ратном сукобу међу „Балканидима“.

Поетским зборником и романом Под сенкама Јестоније оклеветао је Нато-пакт за страдања српског народа.

Романом Саваполис увредио је више од 20 српских политичара, Хашку тужитељку Карлу дел Понте и холандијског амбасадора у Београду.

Књижевном судском већу на време сам уз оптужницу приложио и пишчеве књиге и молим Веће да их по потреби чита. Или да саслуша сведоке, који су их читали. Затим да утврди да не припадају књижевности – односно, да су једне политички памфлети, друге новинарски фељтони.

Председник већа

На основу чега закључујете да су књиге овог писца - политички памфлети или новинарски фељтони?

Тужилац

Памфлети су због извртања политичких збивања у Србији.

Фељтони су по садржају и новинарском стилу извештавања јавности.

Књига Окрњене биографије јахача пањева, делом је монографија, делом читуља о нестајању безначајних поданика српског социјализма. Њоме оптужени осуђује обнову грађанског друштва, свдећи га на српско бувљачко друштво.

За осуду је што се писац памфлета, фељтона и монографија, представља библиотекама као уметник, српски књижевник.

3.Оптужени

Председник већа

Оптужени, устаните. Јесте разумели оптужницу односно све оптужбе?

Оптужени

Разумео сам све оптужбе, као обружбе. А обружбе нису ни истините, нити прихватљиве за осуду, Предлажем Књижевном већу да их одбаци као правно и културно недопуштене. .

Председник

Значи, Ви не признајете крицицу?

Оптужени:

Ни за полиграфију, ни за скрибоманију, ни за увреде , ни за клевете? Тужилац их диже против мене под нечијим притиском..

Председник већа

Под чијим притиском?

Оптужени:

Под притиском бирократије Министарства културе.

Председник већа

Предложите доказе. Веће ће проверити да ли Министарство утиче на тужиоца.

Оптужени

Нисам прикупио доказе. Ја не признајем овај суд. Закључио сам да је ово Књижевно судско веће одељење Хашког трибунала. Оно усвајањем тужбе треба да оповргне истине о жртвама и штетама, које су Атлантиди учинили српском народу и другим Балканидима..

Председник већа

По чему сте тако закључили ?

Оптужени

Тужилац је прво подигао и јавности објавио оптужницу. Затим, принудно ме довео из Малинковца на суђење. И после, скупљао је „доказе“ читањем мојих књижевних дела.

Само Хашки трибунал тако суди.

Председник већа

Признали или не признали суд, приведени сте и морате да се браните. Или признајте недела, или се браните.

Чини се да сте у заблуди – да сте писац? И да министар културе, угледан политичар, има времена да се бави књигама. И то баш Вашим, мало, или нимало познатим,

Оптужени

Иако медијски прећутан, ја сам српски савремени песник и писац!
Судите ми, Бранићу се! Изабрао сам и браниоца.

Председник већа:

Добро, Кажите своје личне податке.

Оптужени:

Не смем! Шабић, заштитник тајности личних података, оптужио би ме због јавног откривања својих података.

Заштитник грађанских права сменио би ме с положаја српског писца
А ја нећу ни једно, ни друго.

Оба би тражили и да ме грађански суд осуди за помагање криминалцима у злоупотреби мојих личних података на моју личну штету.

Председник већа

Откуд Вам такве сумње?

Знам грађански закон. Лични подаци грађана су тајна.

Свако сме да зна само своје податке.

Туђе никако, јер, доћи ће у искушење да их злоупотреби.

Председник већа

Ма, хајде, молим Вас, не отежавајте суђење. Суд мора да зна коме и зашто суди..

Оптужени:

Председниче, познате су злоупотребе туђих података.

Један бизнисмен убира профит своје фирме, отвореие на туђе име.

А то име, уместо бизмисмена плаћа порез!

Једном незапосленом грађанину нестаје штедња.

Откривши број његовог рачуна непознати злоупотребник преноси његове паре на свој рачун, код непознате банке!

Председник већа

Као писац Ви сте јавна личност. Ваше књиге, ако се не докаже супротно, јесу јавно културно добро.

Зашто се кријете кад Вас штити Министарство културе?.

Оптужени

Нисте у праву, иако сте судија.

Као медијски прећутани писац, ја сам тајни писац, који јавно не постоји.

Ако вам дам податке, издавачи ће објављивати и продавати моје књиге, убираће приходе, а држава ће мене за груди: да плаћам порез.

Председник већа

Ако не дате своје податке осудићемо вас с места због непоштовања суда!

Дајте податке и браните се разложно Ако нисте криви, нећете бити осуђени.

Оптужени

Видим, и ако их дам, и ако их не дам – кајаћу се!

Предсеник већа:

Кажите, бар, где сте и када рођени.

Оптужени:

Рођен сам крајем прве трећине прошлог века, у Копашници, на развијеном југу Србије.

У Копашници још мотиком копају кукурузе и винограде.

Председник

Какво је Ваше имовно стање?

Оптужени

Живим од месечне пензије, вољом државе окрњена 20 посто.

Књиге објављујем само у 100 примерака.

Плаћам их издавачу прекорачењем пензије.

Дуг касније отплаћујем са каматом.

Председник.

Ко чита Ваше књиге?

Оптужени

Педесет примерака читају моји пријатељи.

Педесет примерака не читају уредници медија. Ни државни критичари.

И једни и други трпају их у картонске кутије, са књигама других прећутаних писаца, и односе их на таван.

Тако је чинио један ранији министар културе.

Пре пар месеци његов таван у Београду се провалио и изазвао застој саобраћаја на улици Ч. М..

Предсеник већа:

Да ли сте осуђивани, и тражи ли вас Интерпол?

Оптужени:

Нисам осуђиван, Давно било, пратила ме и саслушавала УДБА. Интерпол ме, за сад, не тражи.

Председник већа

Јесте ли одликовани или награђивани'?

Оптужени

Освојио сам бронзану значку за пливање на изградњи пруге Панчевачки рит Београд, 1948. године.

У Титово доба сам и одликован - Орденом рада са сребрним венцима.

Тек у ово, бувљачко доба, провалници моје куће су открили да орден није од сребра. Бацили га на под.

4.Јестонија

Предсеник већа:

Прелазимо на саслушање оптуженог.

Јесте ли Ви написали Еп Јестонију под другим именом?

Оптужени:

Признајем, ја сам песник Јестоније!

Њеним стиховима опевао сам напасти Запада на Југославију и Србију.

Испевао сам у њој псовање Србије, баладе о робовању Србије, косовско Слово мржње и Слово љубави, клање Срба, Јасеновац, вађење српских костију из хрватских јама, отрешњења и ажданска посртања Србије, развргнуће славијске уморне браће, светско злобиће и сабласт у новом поретку, који је прождрао Славију.

Јестонијом нисам никога клеветао. Јестонија говори оно што јесте. Зато је Јестонија.

Председник већа

Тужилац у образложењу оптужнице схвата ту реч - као Јесте и није – Јесто-нија – Јесте-то-није. .

Оптужени:

Јесте, Атлантиди су завадили Балканиде и растурили Југославију.

Није да су за распад те државе криви Срби, већ други Балканиди, светским злом подстрекнути бивши југословенски народи. Због подстрекавања, подржавања и помагања клинтонида за распад Славије криви су Атлантиди –Америка и Европа, и Нато-пакт. .

Тужилац

Зашто сте потписали Јестонију лажним именом?

Бранилац

Поричем оптужбе тужиоца по свим питањима, дакле у целости.

Па и по овом, небитном питању о лажном имену песника Јестоније.

Председник

Браниоче, говорићете касније. Још Вас нисам позвао да говорите.

Извршитељ

Председниче! Да избадим браниоца напоље?

Председник

Ћути Светозаре! Казаћу, ако треба неког да уклониш са суђења.
Браниоче, зашто је оптужени - Јестонију потписао другим именом?
(Председник подиже Јестонију. .)

Бранилац

Оптужени песник је свој еп потписао псеудонимом. То је у књижевности допуштено. А Јестонија је књижевно дело, а не политички спис, како тврди тужилац.

Особено је, Еп и епилика, како је написао књижевни критичар, професор књижевности, познат и као песник. Милош Ристић.

Добили смо српски еп, каже он, који је „и епика и лирика, у исто време - епилика“. Спевана је - о драми и трагедији у сукобу јужно-словенских народа.

Песничком слободом творац епа рушиоце Југославије је назвао Атлантидима, а завађене народе Балканидима.

Тужилац

Бранилац нема доказа да су Атлантиди криви за рат и распад Југославије. Распад је био ствар унутрашњег сукоба Балканида.

Бранилац

Тужилац нема доказа да би се Балканиди сукобили да Атлантиди нису подстрекли њихов сукоб, а затим признали једнострано отцепљење Хрвата са делом српског народа, и Словенаца у Словенији.

Европи и Америци 1991. године, био је потребан распад Југославије. Била је једина социјалистичка држава после распада Совјетског савеза и Варшавског пакта.

Јестонија се не бави политичким и историјским питањем Југославије. Бави се трагедијом српског и дотле уједињених јужнословенских народа.

Председник

Не судимо о историјским збивањима, већ да ли су она у Јестонији књижевна, на уметнички начин представљена и опевана.

Бранилац

Ево примера

„С Колубаром и Цером српски век је утишан.
Нов поредак, нове битке на старој Дрини.
Сабласан плес задат признањем губернија
Лобијском шаком ратних деоничара, чамотињо,
збила се западна свита. Међу Србима, цихадом
истребљује кости уситњене“.

(Јестонија, Сабласт, Еклога, 1993. друга строфа, стр. 211).

Помор у Расутници. Мртви не осећају страх.
Скорушо сулудог поретка, пречим правом занет,
растурен је мир, потурен је крвоплет.
Сударају се војске и дигнути владари.
Казани предводници у виду заната,
Тамане оуглале, болесници рата.

(Јестонија, Помама, Рондо за громовнике, 1993. стр. 213).

Тужилац

Ево, чујемо политику, накарадну историју, а не поезију.

Бранилац

Предлажем тужиоцу да пажљиво прочита Јестонију. Као целину, никако на прескок страница.

У њој је 132 певања, 924 строфе, тачно 5544 стиха. Она је, како говори критичар, еп о страдању српског народа у ратовима распада Југославије. У „краљевству скупљених расула“, како казује узаврео стих њене „Предрасулне песме“, у ратном издњу, на 22. Страни.

Еп је и о страдању правде, страдању истине и страдању части. О смутњама и потуцањима једног народа, бежањима да би сачувао своју

главу и генетски потенцијал, или бар оно, што је остало од њега, након „чишћења“ мушког становништва у Првом светском рату.

Слике рата дате су поступно, чиме је хаос повезан са редом: Славија, Хрватска, Србија, Босна! ... Песник није заузео само национални правац. Пригрлио је он и све боли и страхове рата и народа и бунтовно и сетно устао и узвикнуо да браћа нису требала престати да буду браћа.

Ето, тако је критичар проговорио о Јестонији, прећутаној деценију и по, после нато–бомбардовања. Од априла 1999. кад се појавила у 50 певања као скраћено ратно издање.

Нека тужилац увери Књижевно веће, да је овај величанствени еп полиграфија или политички спис. Књижевно веће нека прочита целу Јестонију да би могло да доживи њену песничку величину.

Председник већа

Ако би Књижевно веће читало књиге оптуженог, морало би да суди онолико година, колико Хашки трибунал суди војводи Шешељу.

Тужилац и бранилац излажу довољне доказе, које ће судије да цене својом судијском савешћу. Могу, јер су у припреми суђења читале дела оптуженог. .

Делимично усвајам, предлог браниоца и као доказ читам део писма песника Јестоније свом издавачу од 10. октобра 1998. године,

„Читаоци нека сами суде о питкости зборења, чару метафора и других украса у 132 певања, псовања и плакања. „Балканиди и Атлантиди“ нису спевани да буду мекани, ни нежни, светлуцави, с благим ритмом, којим би се позивао погани Свет на милост... Можда су поезија надосећања, које је и осећање, и мисао и протест, који скупа истичу из грубих слика нерасудног насиља, противног природном и људском.“

Закључујем претресање Јестоније. Она је, видимо. голема шума кроз коју се лако не пролази.

5. Саваполис

Веће прелази на претрес романа Саваполис.

Тужиоче, шта је у тој књизи полиграфија? Или политика, а не књижевност?

Тужилац

Цела књига је полиграфија! Све што је у њој „писац“ написао, измаштарено је и неистинито. Писао га је манијачки, трпањем многога, једног за другим, зато је она тупа скрибоманија.

Оптужени је измислио град Саваполис на драгој реци. Модеран и покретан! Цео, и посебно његове палате, арене, куполе и торњеви, булевари, паркови и хотели, окрећу се око својих оса и заједно - гоњени космичким зрацима.

Цитирам: „Саваполишка кретања ублажавају штетна дејства Космоса, смањују ризик од природних непогода, у висинама зачепљују озонске рупе, а људе преводе из пасивних у активна стања. Светски ум, ретко наклоњен Србима, у Саваполису је таракором сишао на бистре и вечите воде Саве.“

Председник већа

Чудно! Упамтио сам тај шум маште.

Тужилац

Главни кварт Саваполиса је Народна бригаоница. У њој су смештене централе свих политичких странака и партија. У њој је Арена српских раскршћа на раскрсници Булевара демократије и Политичког булевара.

-Књижевни суде, јесу ли ове произвољности књижевност, или свесно, шегачење пред читаоцима жељним књижевне лепоте?

Бранилац

Роман Саваполис је сатира на лажно бригаоничарство политичких странака и партија којим оне опсењују незапосленост, јад и беду, митоманију и корупцију, читаво сиромаштво уштрајкованог народа.

Покретљивост свега у Саваполису је израз друштвене нестабилности.

Тужилац

Спис Саваполис је политички памфлет, противљење нормално неопходној политичкој организацији правне државе и грађанског владања народом.

Чему служе тобожње институције Народне бригаонице? На пример пакосно смишљена Арене српских раскршћа. Кад се у њу улази – она је политичка Сива пијаца. Кад се из ње изилази - она је Комешарник! У њему се сиви политичари комешају, у борби за власт. Туку се за разне демократије, и заводе партократију. .

Ето зашто је тај „роман“, само ружна против-политичка прича. У ствари пакосно шегачење с политичким поретком грађанске демократије.

Председник већа

Оптужени, признајете ли да сте написали ово и овако, како тужилац тврди?

Оптужени

Написао сам то и тако како тужилац тврди, али не тако како то он схвата. Он је избегао да изложи како партократска власт брине о народу.

У Саваполис се улази са државном улазницом кроз Дом безбедности.

У Огледаоници политичари себе упоређују са великим личностима прошлости.

У Залагаоници савести грађани залажу своју савест, постају чланови странака и партија и примају даровнице.

У Кули договора власт и опозиција одвојено се договарају о народним интересима.

У Народној штрокаоници говорници се боре за власт прљавим говорима и клеветањем за медије.

У Саваполису су видне установе Обећарник и Миловалиште животиња.

У Народној скупштини ради Клетвара. Кризница је луксузна палата српског народа. Извиница је настала Тадићевим сребреничењем, изграђена евроским парама на тремеђи Србије, Хрватске и Босне и Херцеговине.

Важни су Трг грабљиваца, Трг незадовољник и Штрајковница око којих се политичари клибере као устаљена телевизијска лица. Они ликују народ својим ликовима на паноима и великобројним плакатама, прљајући градске улице и фасаде, све о трошку народа

На екранима и трговима урлају обећања а не извршавају их никад..

Тужилац

Оптужени, дакле, признаје да је у памфлету о политици усликао гомиле трица и кучина, сматрајући да имају естетску уметничку вредност..

Председник већа

Јесте ли у књизи помињали права имена политичара?

С којим циљем сте написали речи „прљави говори“, „телевизијска лица“, као и да се политичари „клибере“, или „урлају“?

Оптужени

Написао сам њихова имена. Поменуте речи узео сам из службеног Погрдника.

На саваполишком Факултету демократије, који је неки пакосник, промашен студент политике, назвао Народном Штрокаоницом, постоји Погрдник - политички речник који се користи на политичким скуповима и у Народној скупштини.

Погрдник има 100 000 погрда, што није довољно да се „оштрока“, дакле замаже, испрља и увреди противна странка или политичар.

Председник

Какав сад - Погрдник? Запазио сам те скардне речнике смештене у саваполишкој библиотеци.

Оптужени

Погрдник је службени речник погрда, користи се и у Народној скупштини. Говорници користе и приручнике, Псовкотеку, Гримасовник, Зборник подметачина и Каталог криминала.

Једини пропуст сам направио кад нисам описао саваполишки Позовник - каталог поза, које политичари заузимају у различитим приликама, пред домаћом публиком и пред страним представницима.

Тужилац

Ето, „роман“ чине политиканске фикције, погодне за порицање демократије и државе.

Писац не запажа привредне и културне програме преображаја земље у бољу и напредну Србију. Свесно!, иако зна, да на основу политичких програма народ на изборима поверава власт најбољим партијама и странкама, способним да мењају његов живот, наравно у сагласју са уређеним животом европских народа и Америке.

Докони „писац“, смислио је и друге смутње сплетке и имагинације чак и лавиринте, у којима леже закључани предмети истраге против митомана и корупционаша.

Оптужени

Ни Милошевићев планиран Еурополис на Сави ни Досов Саваполис на тој локацији, са описаним установама и функцијама, нису моје имагинарије, ни сплетке, ни смутње. Књижевни су израз постојећег. .

Тужилац

Подсмевањем Хашком трибуналу, тужитељки Карле дел Понте због потера за Ратком Младићем и Радованом Караџићем, он сукобљава српску државу са Хашких трибуналом, коме се наша држава обавезала да му предаје осумњичене за ратне злочине да им буде праведно суђено.

Оптужени

И Милошевић је хтео да угура Србију у Европу, и не знајући шта ће Србија тамо наћи. Мучно је да се каже, да је у Хагу, годинама суђен, без права на лечење до смрти.

Тужилац

Оптужени је противник уласка Србије у Европску заједницу.

Оптужени

После Милошевића досовци и последосовци деценију и по клече пред европским вратима. У Европи траже рајски живот Србије.

Србија само на своме тлу може имати свој рај или трпети пакао скројен ван Србије.

Иначе, увећавају невоље страшне незапослености, сиромаштва и умирање у уранијумском пепелу НАТО-шахта. И продужују да живе у гетима на Косову.

Ни испоруком Караџића, Младића и Хаџића, нису отворили европска врата кроз која су прошли Мађари, Словенци, Бугари, Румуни и Хрвати.

Бранилац

Роман Саваполис је дотакао срж српско-европских односа.. Фигуративно и јасно, књижевно целисходно. Нека суд чује бар један пасус из штива романа.

„Сарадњу Европе са Србијом нису окрепили потписи споразума Тадићевог министра Божидара Ђелића, које је у име владе потписао са Европом, уз противљење председника српске владе“.

(Саваполис, стр 110).

Председник Републике Тадић имао је свог министра у влади премијера Коштунице, оба су у име државе, водили две политике према Европи.

Оптужени

Тужилац је једноумник.

Књижевност је вишестрана, имагинарна, стварносна по писцу субјективна, по увиду у стварност објективна, а као уметност, која ослобађа свет многих, па и политичких стега, она је племенита духовна делатност.

Моје књиге то показују, оне припадају књижевности.

Тужилац

Зар није смутња и интрига исмевање партија и странака на власти и у опозицији, деобом на „хоћњаке“ и „нећњаке“.

Или залагање савести грађана који даровани због тога постају партијски послушници и поступају по партијској свести. То би значило да немају ни свест ни савести.

Зар то није полиграфија? Само полиграф може написати да странке и партије владају народом политичким страстима и политичким напастима!

Бранилац

Тужилац не схвата да хоћу и нећу у политици показују да се влада по вољи одређеној партијском диктатуром. Диктатуре су увек и страсне и опасне.

Владање тражи савест, значи одговорност за све у држави. И мора да се заснива на могућем, а да не обмањује немогућим.

Председник већа

Тужиоче и браниоче исцрпли сте расправу о томе да ли је књига Саваполис роман или политички памфлет

Тужилац

Сукоб оптужбе и одбране није исцрпљен.

Оптужени је написао у памфлету да је у Саваполису изграђена 100 година чекана Српска опера, са три музичке сале које висе у ваздуху као обрнуте печурке.

Да пред Опером стоје бронзане скулптуре славних композитора Вердија и оперског баса Мирослава Чангаловића.

Да је између Саваполиса и Београда изграђен метро лепши од Московског метроа.

Да је поново изграђен срушени Авалски торањ.

Да у Београду постоји Штрајкачки плато, а у Саваполису, међутим, најодвратнија измишљотина оптуженог - Музеј незапослених. .

Оптужени

Признајем, описао сам да је поново изграђен Авалски торањ, случајно погођен нато-ракетом. Била је лансирана на кућу Слободана Милошевића да би ослободила српски народ од диктатора. А треснула је у српску Ајфелову кулу.

Описао сам и Штрајкачки плато, ваљда као израз задовољства упосленог дела народа који ради али не добија плату, осигурање, додатак за децу... и друго што је имао раније.

Описао сам и Музеј незапослености.

Судски извршитељ
(Директно Оптуженом)

Господине Полиграфе! Ја сам овде на дужности. И све време увиђам да вам овде раде о глави. Кога одавде да избадим напоље?

Оптужени

Задржите само читаоце и мог браниоца.

Председник већа

Ћути Светозаре, ја ћу рећи, ако треба, и кога да избациш напоље. Оптужени, опишите Музеј незапослености.

Оптужени

Музеј незапослених је непрегледно здање која има само густо поређане зидове као листоне усправљене књиге, у које су уписани сви незапослени у Србији.

Без крова је, нема службеника ни кустоса музеја. Посетиоце у Музеју води електронски глас.

У музеј се лако улази, а тешко се изилази, увек са поремећеном свешћу и нарушеним здрављем.

Председник

Шта тамо оштећује свест и здравље посетилаца?

Оптужени

Људи претворени у тачке! Да би сви незапослени у Србији били смештени у Музеј незапослених, сваки је на улазу претворен у тачку.

Тужилац

Прича ради забаве деце. Хари Портер !

Бранилац

Тужилац се није усудио да посети Музеј.

Прочитао је у књизи посету Музеју докторке грађанске прагматике, Данице Битић и владиног истраживача демократије, Мирослава Пређашњег.

Угледали су, цитирам: „на густим листовина, усправљеним танким зидовима, ројеве ускомешаних мноштава сивих тачака, које миле са дна и дижу се без реда, уз сиве површине, ка невидном тавану. Горе се растежу, преврћу и клизе у хаосу ка подовима.“ (Саваполис, стр.144).

Чули су глас електроског статистичара, који их је водио кроз музејски кошмар, говорећи:

„Сиве тачке на листовима беспослишта су стегнута бића незапослених, њихова имена, занимања, старост, пол и брачна веза, снага тела и ума и број лица која издржавају“

Мирослав је загладан у хаос људских судбина обрисао чело. Даница је прошаптала:

„Хвата ме језа, гледамо хиљаде, стотине хиљада, милион или више људских душа, које згуснуте с муком непрекидно удишу ваздух, који ми сада на трен тешко подносимо.“

Докторка Битић се онесвестила. Мирослав је с муком извукао из зида Музеја.

Тужилац

Болесна фантазија!

Како да посетим измишљени град, са измишљеним музејом?!

Оптужени

Председниче, треба ли да читам даље опис музеја? Ужасно комешање и сударање обојених тачака отпуштених са посла, О хаосу тачака младих који годинама чекају да се први пут запосле и да оснују породицу? О ковитлацима тачака жена, које после порођаја остају без посла, И инвалида, који не могу да стекну пензију, јер су повређени на раду?

Председник

Не, то немојте да читате! И мене је почела да хвата језа

Суд ће ценити све што је овде казано. Мада је остало нејасно зашто сте створили такав Музеј убијања људских душа?

Тужилац

Отежавајућа је околност што писац као грађанин зна да многе незапослене издржавају запослени родитељи, или пензионери своје унуке. Отпуштени са посла добијају отпремнине из социјалних програма. Други, накнаде дела плате у више месеци, са правом да се поново запосле.

Дакле, у нас нико није без коре хлеба!

Бранилац

И тужиоца је узбудио Музеј незапослених, кад помиње кору хлеба. Не могу да му помињем социјалне закрпе, какво је родитељско и пензионерско издржавање школоване и незапослене омладине и бекства у иностранства са дипломама. Камоли поремећену савест друштва, и бесмисао људског живота, сведеног на тачку.

Председник већа

Упозоравам тужиоца и браниоца да се уздрже од међусобног омаловажавања. Јер, књижевни суд, и без њиховог присуства, може донети правилну пресуду.

Светозар

Председниче, треба ли да изведем напоље тужиоца и браниоца?

Председник већа

Нисам још одредио суђењу без њиховог присуства.

6. У сенци Јестоније

Прелазимо на доказе обе стране разјашњењем књиге писца Под сенкама Јестоније. Треба утврдити, да ли је она роман, или новинарски фељтон.

Тужилац

То дело је новинарски извештај. Хронички описује 78 дана нато-бомбардовања Србије и Црне Горе. Њиме писац клевета НАТО-пакт, Америку и Европску унију, да су насионо и безразложно, злочиначки убијали српски народ, рушили му инфраструктуру и силом запосели Косово на коме су, отцепљењем од Србије, без њене сагласности, на њеној територији, направили шћиптарску државу за базе НАТО-пакта према Русији и земљама Истока.

Каква је проза, роман, уметничка књижевност, кад њен писац Европску унију и Америку и њихов одбрамбени војни савет, НАТО-пакт, назива „Злом света“, „Цивилизованим дивљацима Запада“, „кукавицама, богатим, бесним кукавицама“. Јесу ли ови изрази пишчевог гнева естетски књижевни израз стварности?

И новинари морају да буду објективни, непристрасни и да пишу уљудним речником истину. Не могу да крше новинарску етику, да навијају за једну страну у сукобу, био он међу људима или народима..

Бранилац

Књига је написана о злочиначком, реално непорецивом НАТО-нападу на српски народ. Она је трајно, књижевно уверљиво и вишестрано оставила прозни исказ о патњама српског народа, који су жртвовале свестске силе својим интересима овладавања Балканом и непокорном Србијом.

Глобално описала је страшно лице зла, нарасло у светско зло. Само тако оличено зло у светским силама могло је, с копна и мора, увек из висина српког поднебља, да разара насеља, привреду и инфраструктуру Србије, бомбама и ракетама, лансираним из Италије, Бугарске, Хрватске, Румуније и Мађарске, или доношених над градове и села авионима и беспилотским летилицама, непосредно из Америке, Немачке, Француске, Енглеске, да спаљују тело и душу српског народа.

Тужилац

Натобомбардовање Србије и Црне Горе, изазвано је диктатуром у Србији. Она је војно уништавала шћиптарски народ на Косову и изазивала хумане избегличке катастрофе код већинског Албанског народа на Косову. Државе НАТО-пакта, Америка и чланице Европске уније, хуманом акцијом су, ради заштите албанског станивништва, ракетирале и бомбардовале само војну снагу Србије и војне објекте, водећи рачуна да не страда цивилно становништво, мада је при употреби савременог оружја и технике долазило

и до малобројних страдања цивила што је била узгредна, нежељена, колатерална штета.

Писац, који се овим историјско политичким и војним питањем бавио „књижевно! у опсежном ратном фељтону, користио је сирово и неодмерено, у српску корист пристрасно, речник којим је оклеветао државе Нато-пакта и тај војни савез, речима и синтагмама „злочиначка нема“, Зло света, кукавице, које нападају људима-машинама, противно међународном праву и људској правди, човечености, савести и моралу.

Бранилац

На историјска питања, и овде, одговорила је историја. Роман је окренут људима жртвама, људима напасне силе и људима солидарним са жртвама. Људи као жртве и ратници на обема странама су нашли своја места, роман није ратни фељтон како тврди тужилац. Ево само једног кратког извода:

„Педесет срушених стамбених зграда и породичних кућа, шеснаест мртвих и гомила рањених људи. Развалине, прашина. Улица претворена у гомиле испретураних здања. Разваљен је и угашен читав квартал. Згомилани зидови тињају, изгледа да лебде с димом и прашином. Развалине без људи. Нстваран старац издвојен у тренутку гашења пожара и одвожења жртва, човек пред невидљивом камером, човек који тражи своје или било које преживеле, човек који не зна где су они које тражи. Тај човек плаче. Крупан, чак мужеван, али пред камером загрцнут, старац плаче. Рида, губи се. Побили су његове суседе, убили су троје његових блиских суседа, понавља. Мужа, жену и дете. Не зна како је преживео. Никада није доживео ништа овако страшно. Ни у прошлом светском рату, под Немцима; ни тада, наглашава.“

Иза овог текста писац је уписао честицу наставка свог епа Јестонија: Сенку, једну међу бројним у овом роману:

„ Не могу се исплакати толике зловиделице.

Штрче остаци иалишта, тугују растуринае.

Срчано створено претворено је у душе разорене.

Озакоњено је убијање. Убијени су обезвређени.

Преживели, тешки као мир опљачканих,

Као мир попаљених, у сузама су без суза.

(Јестонија, Сузе, стр. 286)

7. Окрњене биографије јахача пањева

Председник већа

Јавља се да сведочи адвокат, сликар и песник,

Сведок Милан

У опсежном роману о гимназијској генерацији, Окрњене биографије јахача пањева, писац, „прогоњени поправљач кварилаца права, у младости бежећи возом у Босну, „сетио се“ да је живот, поред осталог, и смешан.

Казује уназад да је предивно сећање на нешто нејасно са којим се може утећи у лепе године. Нејасно што притиска, а истовремено уздиже до животних постигнућа, актера животних дела и судбина, једног разреда са матуре из 1952. године.

Играјући се речима писца мислим: Над чијом ли ће душом, као узорком, једне вечери, тамо негде труба затрубити свим душама „јахача пањева“ и означити да је започео нови час, а можда и судњи дан?

Ето, ове речи о овој књизи, изговарам вечерас, ја непоуздани сведок: Милан Миловановић, из Бора.

Јахаче пањева не можеш објаснити, а њихови животи звуче као песма из књиге описаног „ноћног певача“ Рајка. Ова књига је умна фантазија, али фантазија рационалног живота и минулог времена једне генерације, времена које је било фантазија о немогућем или ипак, можда, о могућем, - неко будуће време ће показати.

Јахачи пањева су поуздани сведоци успона и пада социјализма, распада државе, а преживеше и „милосрдног анђела“ са запада. Нестају, од шездесетак има их десетак, у књизи прећуташе суочење са смрћу, али не прећуташе другарство у неуништивој вечности, питајући се имали трагова за њима? Трагова?

Ја не знам, али знам сигурно да обојише једно време својим бојама, своје животе као стиховима испеваше, а животе других спектром живота обојише

Да ли су успели у животу то само они поуздано знају, али ја који читам књигу мислим да јесу, јер пројахаше од пањева до доктора наука, дипломата, културних и просветних радника, судија, адвоката, инжењера, лекара, геолога и официра.

8 ПоетскиА зборник

Председник већа

Позивам сведока песника Милена Миливојевића да сведочи..

Песник Милен

Сведочићу као читалац Поетског зборника.

Тужилац

Песник ће сведочити пристрасно у корист песника. Тражим да се сведок Милен зауне да ће говорити истину.

Песник Милен

Нећу сведочити из кутка солидарности. Песници су обавезани Песничком слободом на песничке истине. Песници се не заклињу пред судом. Зато, у књижевним суђењима, ако она уопште могу бити објективна, свака и субјективност и објективност се подразумевају.

Председник већа

Не прихвата се предлог да се сведок Милен зауне, ни на субјективно, ни на објективно сведочење.

Шта сте видели и осетили субјективно и објективно у Поетском зборнику?

Песник Милен

Иако аутор говори“ да су само поема „Збогом велика Јестонија“ и „Интимна певања“ његове исповести, ја му не верујем! .И друга два дела Поетског зборника, „Мала Јестонија“ и „Мало Памтило, његови су песнички интимни искази. Он је изабрао шта ће и како певати и ставове о ономе што је певао.

У циклусу „Мала Јестонија“, у песми „Ратни дневник“ песник ратнике види као низове тачака и запета. У рату ситни, ратници се не виде, „кључају, кипе и нестају“, крупни су они, који командују.

Песма „Тржница“ слика нашу актуелну стварност, и слови: „растуриће се сумаглица“ и „згрушаће се безразложност“. Нисам сигуран у оптимизам песника.

У песми „Деца“, опседнута играма деца „слуђених саплеменика“, док „живи измештају своја рођења и смрти“, „деца гледају и падају као воће“. Слика, која не траје само данас.

Код „Музиканата“ банда „свира у малом месту“ свирку стварне банде.

Ове и друге, као песме уопште, нису завршене објавом, завршавају их читаоци, кад их схвате, доживе и прихвате. Колико читалаца, у свакој је толико песама.

Тужилац

О чему оптужени говори у „Малом памтилу“?

Песник Милен

О НАТО-бомбрдовању. По књижевној вредности „Мало Памтило“ је слабији део Поетског зборника, од „Мале Јестонија“ и поеме „Збогом велика Јестонија“.

Издајам понешто од онога, што овај сет песама чини вредним:

* Обилује необичним и успешним сложеницама и кованицама: мостождери, мостоубице, клинтоноидно, хавијерско, шредерско, ширачко, тониблеровско, људолики, духождери...

* Реченица, изломљена у три стиха

„Силе силе Косово у логор
за неалбанце
под управом англотурака“,

У првом, „силе“ су две речи, али је једна именица а друга глагол. Приметна је и неприродна сложеница „англотурци“, која је у контексту добила свој прави смисао..

* У молитви старог монаха „Духождери и спаситељи“, дивна је синтагма „предколумбијска подсетнице“, којом се монах обраћа Грачаници.

Опраштам употребу Д уместо Т у „предколумбијска“, исто - и наставак –ијска, уместо –овска. Тачно је рећи претколумбовска.

Грачаница је изграђена пре открића Америке (и англотурака)

(А ко зна да ли су ове језичке омашке стварно омашке и, ако јесу, чије су!)

* Лепа је мисао „Делање је највиша молитва“ (у „Преврнутим браздама“)

* Занимљив је приступ да су све песме стављене у уста разним ликовима: казивач, мајка, отац, историчар, сведок из подрума, учитељ, Драган, песник Миша, песник млади, песник стари, хор, хор српских новинара, хор народа...

Бранилац

Како сте доживели поему „Збогом велика Јестонијо“?

Песник Милен

Поема има 42 строфе од по седам стихова, од којих су у свакој строфи први и последњи исти. Песник, дакле, води рачуна и о форми, која садржини даје дубљи смисао.

Из ове поеме издвајам десету строфу:

„Признајем, ја сам знао Контуру, а ништа о њој.
Сад ни тела, ни душе. Ни даха. Ни лист сасушен,
да се сагнем, у неверици да га подигнем.
То би било враћање и преболест? Седање
уз Твој скут? И кристал у Твојим очима!
И глас нечујан више, што ме је држао смиреног.
Признајем, ја сам знао Контуру, а ништа о њој.“

Контура је писана великим словом, што само олакшава препознавање наше бивше, велике државе. Занимљиве су и две упитне реченице усред строфе – наравно да није реч о правописној омашци.

Председник већа

Хвала, Ваше сведочење је верно уписано у записник.

Песник Милен

Али, нека се верно дода у записник да у „Интимним певањима“ оптуженог, најјачи утисак оставља „Ноктурно“, циклус од осам песама.

Све имају по два катрена, а прва и последња су истог садржаја, али под друкчијим насловима: „Јесен“ и „Бели камен“.

Ево зашто и овај циклус, и цела књига, и свака песничка књига овог песника нису само исповедни: „Бели камен спокоја“ лирског субјекта (аутора) не припада само њему. Свако има свој Бели камен спокоја, само што се ти микропоними друкчије зову. Зато је „Ноктурно“ добар циклус што се тиче и мене, као и сваког читаоца.

На крају сведочим и својим песничким делом да уметничко дело нема услова да му вредност буде мерена прецизним мерилима, како је то могуће у другим областима. Вредност поезије се мери субјективном објективношћу. Поетски зборник“, и остале књиге овог аутора, не могу га оптужити, а замерке, као и похвале, не могу бити пресуде.

9. Славољубље

Тужилац

Господине Председниче, помоћник тужиоца ми је доставио кључне доказе да је оптужени не бирајући средства, преко интернет портала Конкурси региона покушао да обмане јавност у културном миљеу народа да је познат значајан српски песник и писац. Иако он то досад није постао нити има подлоге и времена да буде писац, он је смишљеном пропагандом створио такав утисак код дела српских читалаца.

Такав утисак као последица обмана, пропаганде и саморекламирања квалификује га за књижевно недело славољубље.

Оптужујем га и за то пето књижевно кривично дело.

(Тужилац даје по сет папира судијама, оптуженом, браниоцу, сведоцима па и извршитељу Светозару, који гледа списе и не зна шта му се догодило).

Тајац, само публика се мешкољи у недоумици.

Председник

Према овим доказима Оптужени је у времену претходне незастарелости расписао конкурс за избор читалаца романа Саваполис и

пријављенима поклонио 200 примерака и установи Клуб читалаца Саваполиса.

Другим конкурсом позвао је незапослене књижевнике, професоре књижевности и мастере на студијама књижевности да читају његова дела и да му пруже своје оцене њихове књижевне вредности.

Трећим конкурсом је позвао све српске, касније и европске издаваче да му се јаве да би извршио избор најбољих којима ће поверити своје књиге да их објаве у већим тиражима и продају ради остваривања издавачких прихода.

Четвртим конкурсом позвао је даваоце Нинове књижевне и даваоце других књижевних награда да му се јаве да би изабрао које ће награде да прихвати као достојне његових дела.

Оптужени да ли су ови наводи библиотекарског тужилаштва истинити, Ако јесу, изјасните се признајете ли кривицу за лично славољубље?

Бранилац

Предлажем да Књижевно веће одмах одбаци ову оптужбу као недопуштену јер славољубље није прописано као књижевно кривично дело ни једним законом, уредбом, правилником, или бар одлуком Српског књижевног удружења, или било кога књижевног друштва, има их колико и културних центара у Србији.

Тужилац

Уважени колега браниоче грдно сте се преварили, да нема прописа о одговорности за славољубље, Или свесно избегавате да поменете Кодекс књижевних части, који се сматра књижевним уставом.

Књижевно славољубље је најнечасније дело које књижевник може учинити у књижевном бешчашћу!

Бранилац

Библиотекарска незналицо, нигде у светској књижевности ни један писац никад није одговарао за дело славољубља!

Тужилац

Књижевни надриадвокате, ни један писац у свету досад није учинио такво дело за које би одмах био кажњен по Кодексу части!

(Светозар стаје између тужиоца и браниоца и пружа руке, по једну према сваком и треперећи шакама позива их да му приђу и пођу са њим напоље)

Председник већа

Не, Светозаре, чекај да заоштре ставове да суд закључи ко је у праву

Светозар
(Враћа се на место)

А ја, мислио, мислио, време је!

Бранилац (мирније)

Нити је постојао нити постоји у свету књижевник који није славољубив. И психологија и психијатрија и андрогогија су покушавале да научно објасне славољубље уметника. Не зна се ни да ли код уметника у раду оно подстиче или квари таленат.

Наука је доказала само чињеницу да је код неких уметника славољубље видно, чак претерано и нападно, а код других прикривено.

Тужилац

Наука је утврдила бар једно, што је успех уметника мањи, то му је славољубље веће

Бранилац

Није суду потребно, дело не постоји, али пишчеве конкурсе хоћу да објасним читаоцима. У саваполишкој политици нема гране културна политика. Зато држава не подржава издаваче да објављују књиге писаца уместо што им исте наплаћују. Држави не требају писци и критичари, ни сликари или вајари, требају јој партијски секретари, паролни, потпаролни понекад и натпаролни. Па такве сва министарства примају а незапослени беспарни писци, песници и критичари пишу, интернет портали их објављују не плаћајући хонораре а очеви и дедови их хране да не угину.

Расписивањем наведених конкурса оптужени писац је, као у Саваполису и Окрњеним биографијама успео да се нашали што је култура у Србији изгубила гласове државе и медија. .

10 Завршне речи и Пресуда

Председник већа

Молим тужиоца да да завршну реч.

Тужилац

Како се дешава да држава не купује нове књиге библиотекама, јер једва обезбеђује скромне плате за библиотекарe, ми, библиотекарe, радујемо се поклону сваке књиге.

Нови писци своје књиге, изишле у малом тиражу, поклањају родбини, најближим пријатељима и локалној библиотеци. Надају се да ће бити читани. Издавачу су платили трошкове штампе и малу добит да и он преживи.

Једном примих на поклон библиотеци књигу младог писца, који стидљиво рече да је његов ујак платио издавачу да је објави.

-О, како је књига лепа - похвалих младох писца и са задовољством је уписах у каталог књига наше библиотеке.

Но млади писац пожелe да ми каже још нешто.

-Књиге нико не купује, а сви их пишу.

Потврдох да је то истина.

- Разумем, што их пишу, али не, што их сви и објављују.

На крају овог суђења остајем код оног што сам досад говорио. И тражим да суд усвоји тужбу, па да забрани полиграфу писање књижевних дела, и да га обавезе на извињење српској култури, политичарима, и страним силама како сам написао у тужби.

Председник

Молима браниоца да да завршну реч одбране

Бранилац

Књиге оптуженог су вредне књиге српске поезије и прозе. Уметничка су дела, чији први примерак чува Народна библиотека Србије..

По мишљењу одбране о делима писца се може рећи да његове четири књиге поезије о морији у народу и расулу Славије настављају се прозним књигама у 6 романа и две збирке прича о наставку славијског расула и суровом убијању словенских народа распале земље слепим деловањем светског зла бесмислом и оружјем Атлантида

Председник већа

Задњи говори оптужени.

Оптужени

О, поштовано Књижевно судско веће!

Моје књижевно дело бави се физичким, духовним и моралним стањима мог малог народа, у две и по деценије насиља над њим, које врше моћ и сила и над другим народима на Планети. .

Чуло си супротне гласове оптужбе и одбране мог књижевног дела Пресуди умношћу и људском мудрушћу о неухватљивој истини књига и књижевности. Одлучи непристрасно и савесно: о бити или небити моје кривице па и о казни или милости.

Своју реч одбране упућујем, уместо судијама, своме књижевном делу.

Моје књиге, било какве да сте, полиграфија или књижевно уздигнуће и светло уметности, ви обогатисте моје постојање међу људима, са животињама у красном свету сунца ваздуха, воде и биља.

Одазвасте се моме позиву да себе увидим, схватим и да се осетим међу својима и несвојима. И себе да сазнам, таквог каквог ме природа покрену својим космичким зрацима да се, колико сам подхватан, испуним и остварим..

Ваше певање и говорење ме угостише, отворише ми чула да осећам свет, пружише ми ризнице радости и туге, весеља и патње, благо гласова и речи, музичко грло људскога језика, природне светлости постојања и мрака умирања.

Учинише ово у моје доба, мени у моме роду и нероду. Тако издашно до своје потпуности.

Моје књижевно дело, моје си људско давање и добијање. Плод си моје милости и моје немилости, опште али моје личне културе, особене непоновљивости света.

Српска култура није ти отворила врата да би те сазнала, примила или одбила, она је кћер немила времена своје Србије. Ја је не кудим због тога, она ме не похвали, ја је не хвалим, она ме не прослови, ја је словим. Ја је признајем, она је моја књижевна мајка, која ме је родила, све мајке не одгајају своју децу, тако је здано од вајкада и тако остаје.

И док природно одлазим, испуњен сам сам осећањем да бех и да сам се осамоостварио. Свет не осећа сва самоостварења, али сва постоје у њему. Свеједно, прећутан или славан, ја одлазим остварен и више - самоостварен.

Никаква пресуда не може да ми одузме самоостварење, да га смањи или увећа. Оно је потпуно моје, у мени и са мношћом! И без звона и ловора ја сам срећан песник и писац.

Председник већа

После краће паузе и већања Књижевног већа).
Нека читаоци устану!

У име вечитог библиотекарства света, у име загасле али неудољиве жеђи са песмом и глади за причом

Књижевно веће Скученградске библиотеке, после оцене тужбе, одбране, доказа изведених читањем и сведочењем о делима овог писца

Пресуђује

Тужба се одбацује у делу којим се тражи забрана писања писцу разматраних књига, јер се по природном праву никоме не може бранити певање, говор и њихово записивање; они су дар и потреба људска.

Пошто је без основа, одбија се тужба да су дела овог писца полиграфија и скрибоманија.

Нема основа за осуду писца за увреде и клевете оних које тужба огласи увређеним и оклеветаним

Књиге писца предају се будућности да цени њихове вредности и мане, такве оцене су почеле и у овом времену

Dixerunt! Пресуђено је !

О КОМЕДИЈИ „ПОЛИГРАФ“

Ова комедија са једне стране је параболоа о српској књижевности и рецепцији књижевних дела.

Са друге стране, она је и пишчева аутоиронија, и смело подсмевање своме делу и написаним књигама, са истовременом одбраном њиховог квалитета. Господином Полиграфом, који је главни лик истоимене комедије, отвара се питање да ли је писац уопште требао да се тиме бави, да годинама пише, да покуша и буде писац: „Као медијски прећутани писац, ја сам тајни писац, који јавно не постоји“.

У суштини, то једна смела, хумористичка, иронијска и сатиричка игра у којој се исмевају и приносе руглу разни и различити аспекти српске књижевности, њене рецепције, књижевне критике, министарства културе итд. итд.

Изван књижевне игре помаља се и политичка игра па и она историјска. Три игре преклапају се и комбинују док читамо ПОЛИГРАФ.

У бити, иза симболичке основе комичне драме стоје и реални проблем и реална имена, па се тако негде и моје име нашло у драмској радњи. Из тих разлога не смем у приказу превише да хвалим писца. .

Уместо Судског имамо Књижевно веће, уводи се мотив суђења и пресуђивања књижевности, тачније књижевницима, а тај Књижевни српски суд пореди се са Хашким трибуналом. Игра је смела, чила и ефективна.

Писац ове комедије се подсмева и сопственом епу кога означава као „132 певања, псовања и плакања“!!!

У комедији ПОЛИГРАФ чија је главна радња суђење одвија се више судских претреса. По један судски претрес за свако књижевно дело коме се суди, писцу оптуженом за кривично дело *полиграфије*. Из романа у роман,

из збирке песама и прича у збирку, писац ове комедије срозава сопствена дела, чиме се хумор увећава, самом комедијом и њеним током кроз претресе, али их истовремено као оптужени и брани, чиме се, у општој збрци, постиже још јачи хуморни ефекат. Читањем овог дела сам од себе намеће се следећи низ: комедија – козерија – бурлеска. И заиста, ова комедија и јесте на неки начин бурлескно драматуршко дело, али је блиско и козерији, чему је писац склон у својим књигама. Дело које је вредно прочитати и које ће сигурно у својој позоришној изведби показати још боље своја потпуна и скривена значења и актуелности које подвлачи!

Милош Ристић

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>